

БРІАНА

— Вони прозвали його Лікар Смерть.
— Джоселін витріщилася на мене, поки я сиділа за комп'ютером на медсестринському посту та записувала інформацію про пацієнтів.

Я ледь підняла від екрана очі й одразу ж закотила їх.

— Облиште його, — сказала я, повертаючись до роботи. — Він тут усього лише одинадцять годин. Це його перший день.

— Отож, — прошепотіла вона. — Одинадцять годин — і в нього вже стовідсоткова смертність.

Я пирхнула, але голови не підняла.

— Навіть не думайте так його називати. Уяви, якщо пацієнти почують, як медсестри шепочуться про якогось Лікаря Смерть.

— Як щодо Лікар Кончина?

— Ні.

— Чому?

— Ти ще питаєш..?

Вона надула щоки й видихнула.

— Ну гаразд, але тепер без жартів. Краше б комусь придивитися до нього. Шість мертвих пацієнтів!

Я глянула на годинник.

— Ми в екстреній, Джоселін. Тут часом таке трапляється.

— Хіба ти не претендуєш на посаду завідувачки відділення? Хіба не належить до твоїх обов'язків розслідувати такі речі?

Я востаннє клацнула по клавіатурі й подивилася на неї.

— Гібсон ще не вийшов на пенсію, а рада не провела голосування щодо його заміни, тож ні — це не моя посада і не мої обов'язки.

— Поки. Бо ти точно її отримаєш. Може, варто поводитися відповідно до перспективи й зупинити цю криваву бійню? — Джоселін відійшла, схрещуючи руки.

Я відчувала на собі погляди десятка інших невидимих медсестер з усього поверху. Джоселін була їхньою представницею. Коли медсестри за щось учепляться, то вже не відпустять. Бідний новенький. Йому тут буде *непросто*.

Я важко зітхнула.

— Його першому пацієнту було дев'яносто шість, плюс хворе серце. Другий у свої вісімдесят дев'ять переніс інсульт: він підписав відмову від реанімації. Ще одного привезли після аварії: я бачила рентгенівські знімки — одному Богу вдалося б його врятувати. Пацієнт номер чотири отримав кульове поранення в голову, яке, сподіваюся, ви пам'ятаєте, у дев'яноста відсотків випадків смертельне. На момент надходження в лікарню постраждалий перебував у комі без ознак функціонування кори головного мозку. П'ятий — онкохворий чоловік,

що прибув із хоспісу, а шостого майже здолало зараження крові. — Я уважно поглянула їй у вічі. — Не. Його. Провина. Так буває.

Вона стиснула губи в тонку лінію.

— Буває. Але ж не в перший день, — зауважила вона. Тут не посперечаєшся. Хоч шанс був занадто малим, та все ж він існував.

— Просто... направляйте всіх нових пацієнтів до мене, добре? — здалася я. — Йому залишилася година. І ніякого Лікаря Смерть. Прошу вас.

Але по її обличчю було видно, що Джоселін готова продовжувати.

— А ще він грубий.

— З чого ти це взяла? — запитала я.

— Він сказав Гектору занести телефон до шафки. *Ти* ніколи не просиш нас про це.

— Хіба Гектор не переживає зараз якийсь жахливий розрив із Джозі? Він, певно, не відводить очей від телефону. Найімовірніше, я б зробила те саме.

Двері восьмої палати відчинилися, і звідти вийшов білий чоловік з темно-рудуватим волоссям, одягнений у чорний медичний костюм. Він стояв до мене спиною, тож я не бачила його обличчя. Він повільно стягнув рукавички, кинув їх у смітник для утилізації, тоді затиснув перенісся, глибоко вдихнув і з опущеною головою поплентався у напрямку шафок.

Гектор, який вийшов за ним, перевів на нас свій погляд. Він показав сім пальців та втягнув повітря крізь зціплені зуби.

Джоселін обернулася до мене з дуже промовистим «я-ж-тобі-казала» виразом обличчя, і я похитала головою.

— Ніякого Лікаря Смерть, а тим паче Конч... Коротше, йди. Зроби щось корисне.

Вона на секунду надулася, але потім пішла.

Я почула, як на телефон прийшло сповіщення, тому витягнула його з кишені.

Алексіс. Я приїду до тебе 19-го.

У відповідь я написала:

Зі мною все гаразд.

Це була брехня, але я б не змушувала свою вагітну найкращу подругу вилізати з теплих обіймів її коханого в їхній медовий місяць, щоб позависати зі мною в закинутому будинку з привидами, на який перетворилося моє життя. З мого боку занадто жорстоко прирікати її на таке.

Телефон раптом задзвонив.

Я піднялася, сховалася у порожню кімнату й натиснула на кнопку «Відповісти».

— Я ж тобі сказала: все гаразд, — запевняла я.

— Ні. Я приїду. О котрій ти звільняєшся?

— Алексіс, — простогнала я, — просто прикиньмося, що це такий самий звичайний день, як і всі інші.

— Але він *не* такий, як інші. Ти не можеш ігнорувати день свого остаточного розлучення.

— Я не коїтиму дурниць. Не телефонуватиму йому п'яною. Не нап'юся до нестями й не кидатимуся до туалету...

— Мене більше хвилює, чи не кидатимеш ти коктейлі Молотова у його вікна.

Я пирхнула і пробурмотіла:

— Слушне зауваження.

Коли справа стосувалася Ніка, я часом вдавалася до гарячкових і нерациональних ідей. Дізнавшись про його зраду, хотіла б я сказати, що діяла досить врівноважено й благородно, зберігаючи гідність у стані незбагненого приниження і душевного болю. Але *насправді* я повністю втратила здоровий глузд. Змила свою обручку в унітаз, полила його рослини відбілювачем. Тоді зателефонувала його матері, аби повідомити їй, якого негідника вона виростила — і то був лише початок. Мене саму здивував рівень дріб'язковості, до якого я була готова опуститися. А грандіозний фінал моєї негідності просто-таки вразив своєю ганебністю, тож я заборонила Алексіс взагалі згадувати про нього.

— Хіба що ти підеш на побачення, тоді я лишуся вдома, — заявила вона.

— Ха. Авжеж. — Я всілася на каталку й підперла обличчя рукою.

Після Ніка мене спіткали найгірші онлайн-побачення за всю історію інтернету. Кількість того непотребу, який за останній рік я перебрала на тіндері, була такою гнітючою, що Нік проти неї здавався прекрасним принцом.

— Досі нічого? — запитала Алексіс.

— Минулого місяця я ходила на побачення з хлопцем, у машині якого був алкотестер, встановлений рішенням суду через безліч випадків водіння в нетверезому стані. Він попросив дихнути туди, щоб завести машину. Ще один прийшов у кав'ярню, де ми домовилися зустрітися, зі свастикою на шії. З останнім ми сиділи у японському ресторані «Беніхана», коли туди примчалася його дружина, про яку я нічого не знала. Вона почала кричати, чи на

це пішли гроші, які він просив на дитяче шкільне приладдя, хоч той козел казав мені, що не має дітей.

Алексіс, напевно, посивіла від шоку на тому кінці.

— Господи, яка *гідота*.

— Ти навіть не уявляєш, як тобі пощастило знайти Деніела. Серйозно. Не забудь подякувати богам побачень якоюсь гарненькою жертвою. — Я глянула на годинник. — Мушу бігти, моя зміна ще не закінчилася. Наберу тебе після роботи.

— Добре. Але справді зателефонуй, — додала вона.

— Я справді зателефоную.

Ми роз'єдналися. Я ще кілька секунд сиділа й витріщалася в стіну. На ній висіла шкала оцінки болю: маленькі мультяшні обличчя з різними фізіономіями, які відображають рівень болю. Над зеленим усміхненим обличчям стояла цифра нуль. А над червоним, яке плаче, — десять.

Я зосередилася на десяти.

Мені вдавалося не думати про дев'ятнадцяте. Я сподівалася, якщо не зацикловатимуся на цій даті, можливо, мені пощастить, і спливе кілька днів до того, як я усвідомлю, що ця подія минула. Не те що моє життя кардинально зміниться, коли суд остаточно розірве наш шлюб. Ми з Ніком вже й так рік не разом, після цього наше розлучення лише стане офіційним.

І все одно.

Можливо, Алексіс мала рацію, і мені не варто переживати все самій. На той випадок, якби істеричний зрив підкрався до мене й ущипнув за сосок.

Остання робоча година минула без пригод. За цей час я прийняла лише одного пацієнта — ніхто не помер. Але,

скажу чесно, то був наш постійний відвідувач, Нунчак, з його черговим струсом мозку, тож шанси були на мою користь.

Я вже збиралася йти, коли повернулася Джоселін.

— Гібсон хоче поговорити з тобою, поки ти ще тут. — Її очі сяяли. — Це воно! — проспівала вона. — Він передасть тобі посаду.

Гібсон — чинний завідувач відділення екстреної допомоги в Північно-західному «Ройомі». Цього місяця він ішов на пенсію. Технічно він звільнився ще рік тому, й Алексіс стала завідувачкою замість нього, але через місяць вона переїхала до свого чоловіка до чорта на роги й відкрила там власну клініку, тож Гібсона поновили.

— Рада ще точно не проголосувала, тож я сумніваюся в цьому, — заперечила я. — Але дякую за підтримку.

Але тоді я задумалася, і, можливо, він *все-таки* передасть мені посаду.

Окрім мене, ніхто більше не виявив бажання претендувати на неї. Кандидатів не було. То чи потрібне їм взагалі те голосування? І про що хотів поговорити Гібсон, якщо не про це?

Цей висновок трохи підбадьорив мене, тож я весело прямувала коридором до його кабінету. Звісно, нова посада означала море роботи. Шість днів на тиждень, вісімдесят годин, якщо не більше. Але я була готова до цього. Усе моє життя складалося з лікарні Північно-західного «Ройому». То чому б мені не використати увесь свій потенціал?

Я постукала по дверній рамі.

— Ви хотіли мене бачити?

Гібсон підняв голову й привітно усміхнувся.